

Dins Dahieh, feu de Hezbollah i objectiu de les bombes d'Israel

written by Alfons Cabrera Valencia | 30 de març de 2026

“Si vols anar a Dahieh, jo t’hi porto”, diu Khalil. Dahieh són els suburbis del sud de Beirut. És una zona de majoria xiïta, feu de Hezbollah, i objectiu de gairebé tots els atacs israelians a la capital libanesa. “No hi he anat des que va començar la guerra i vull veure com està ara”, diu Khalil, i engega la moto. Ell és xiïta i la seva xicota és cristiana, i viu a tocar de Dahieh. Sa germana sí que viu a Dahieh, tot i que ara ha buscat refugi en una altra part de la ciutat. “No tens por d’anar-hi ara, Khalil?”. “És clar que no. Veuràs... la gent de Hezbollah són bona gent”. Però la pregunta era si tenia por que Israel atacés Dahieh ara, i en refer-la, Khalil respon que sí, “A això sí”.

En arribar a Dahieh, hi ha un control de les Forces Armades del Líban que només donen un cop d’ull ràpid. Els comerços estan oberts, hi ha gent passejant i el trànsit és tan caòtic com a tot Beirut. “Ho veus això? Cauen les bombes i la gent continua aquí”, diu Khalil; “No tenen por”. Una mica més avall, però, l’escenari canvia bruscament. És un paisatge bèl·lic: no hi ha ningú, i s’hi veuen els primers edificis esfondrats, el formigó apilat sobre els fonaments, i fa olor de cremat i de pólvora. No passa un dia que no hi hagi atacs a Dahieh. Però només fa tres setmanes que es van reprendre les hostilitats i Dahieh no és pas petit, així que els edificis bombardejats són proporcionalment pocs, si més no en aquesta part; si més no de moment.

A mesura que Khalil avança per Dahieh, assenyala els edificis ensorrats que va trobant; n’hi ha un que encara fumeja. “Això era un barri com qualsevol altre. Mira, hi ha molts edificis

nous, restaurants... Hi ve molta gent els caps de setmana... i mira ara". Dahieh és una zona residencial i comercial, densament poblada. Hi viuen més de mig milió de persones, però ara estan repartits per la resta de la ciutat: amb familiars, a l'oficina, a pavellons, a la platja o a qualsevol descampat. Però hom sempre troba alguna ànima perduda fins i tot en llocs com aquest: els que no volen anar-se'n, els que tornen un moment per agafar alguna cosa de casa o a dutxar-se, i després hi ha els paramilitars. No els identifiqués, perquè Hezbollah és una milícia i un partit polític, però també és un entramat social i són a tot arreu: és un veí amb un walkie-talkie que vigila qui entra i qui fa res estrany, i són dos homes en moto fent una patrulla. Per si de cas, Khalil ho va advertir al principi: "No facis fotos ni gravis res". La premsa només pot accedir amb permís de Hezbollah, i rarament en donen. La temptació hi és, encara que sigui amb el mòbil recolzat així a la cama. Però Khalil ho repeteix molts cops: "No gravis, eh. I si ens aturen, digues la veritat: que ets periodista i que no tens permís. Si no fas fotos, no tindrem problemes".

Llavors Khalil agafa un carrer a la dreta. Està mig tancat de manera que hi passa la moto però no un cotxe. Hi ha un altre edifici en runes; són ja una dotzena en tot el recorregut, en menys de dos quilòmetres. Al final del carrer, ja sortint del barri, hi ha dos controls consecutius: primer són dos milicians de Hezbollah vestits de civil i una faixa groga, i després dos soldats de l'exèrcit libanès. Uns i altres estan separats per només cinquanta metres, en un perfecte equilibri informal que reflecteix la fràgil estabilitat interna del Líban.

Khalil condueix ara pel barri cristià de Baabda, turó amunt fins a un mirador amb vistes a Dahieh. Aquí ve la premsa a fer directes amb els suburbis de fons i a fotografiar les columnes de fum quan hi ha una explosió. És molt més segur i està permès venir, i a més un home ha muntat un lloc on venen refrescos i fruits secs. Tot just arribar, mentre Khalil

aparca la moto, se sent una explosió, i durant un parell de minuts tothom treu el cap escorcollant Dahieh, esperant una columna de fum que al final no apareix enlloc. Per què no la veiem? On és? On ha estat?. “No ho sé”, diu Khalil.